

Formuer og Indtægter og ved skrappe Ligning og rigtigere Erkendelse, som den højtærede Finansminister saa smukt sagde, af, hvad de virkelige Formuer og Indtægter er — hvis man ikke kunde regne med, at alle disse Faktorer vilde føre til en Stigning af vor Skatteindtægt fra Aar til Aar, var vi fuldstændig om en Hals. Det er netop denne Stigning, vi maa løbe an paa til at dække den ganske nødvendige Forøgelse, der er paa Udgiftsbudgettet. Hvor sparsommeligt man end lægger dette, maa der der være en Stigning fra det ene Aar til det andet. Naar vi faar Merudgifter som Følge af nye Love, bør der skaffes Indtægtsforøgelse paa samme Maade. Jeg ser altsaa i min Betragtning bort fra disse 1,300,000 Kr. Derimod accepterer jeg til en vis Grad Finansministerens Anvisning paa Børsskatten. Den højtærede Minister mener, at den vil indbringe $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., det vil sige, det er den normale Indtægt, han der regner med, det er ikke den formentlig højere Indtægt, den kan give i Krigsaarene. Naa, vi skal ikke debattere Børsskatten her, og jeg skal kun om den sige, at det Parti, hvortil jeg hører, accepterer den i Princippet og er villigt til at arbejde med paa dens Vedtagelse, men vi forbeholder os selvfølgelig en nærmere Forhandling om Enkeltheder. Jeg er ikke saa helt sikker paa, at de $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. vil holde Stik i normale Aar. 1913 var et Højkonjunkturaar, og det er for mig sandsynligt, at Skatten i almindelige normale Aar vil indbringe noget mindre — naturligvis noget mere, saa længe Krigen varer, hvis der omsættes paa Børsen, om jeg saa maa sige, saa vildt, som det nu sker. Dertil kommer, at man fra mine Meningsfællers og min Side vil bestræbe sig for om muligt at faa noget mere ud af den Skat, ogsaa ved at forhøje dens Sats. Men derom kommer vi jo til at tale med den højtærede Minister, naar Skatten skal drøftes, hvilket ligeledes gælder den anden Merindtægt, der kommer ind under det efter min Mening rette Synspunkt for, hvordan Merindtægter skal tilvejebringes til Dækning af ved nye Love foranledigede Udgifter, nemlig Merindtægten efter den Lov om Ejendomsskyld, som den højtærede Minister ytrede Ønske om at fremsætte Forslag til, og hvorefter der skulde foretages en ny Ejendomsvurdering, før den lovmæssige Termin var kommet. Den højtærede Minister ønskede at vide, hvorledes de forskellige Partier her i Salen stillede sig til Tanken om i Aar at fremkomme med et saadant Lovforslag. Den højtærede

Minister har jo fremsat det før, i Rigsdagssamlingen 1913—14, og han fik det ogsaa vedtaget her i Folketinget om end i stærkt ændret Form, men dog saaledes, at den højtærede Minister kunde acceptere det. Det gik til Lands tinget, men det lykkedes ikke der at gennemføre det. Paa mit Partis Vegne kan jeg sige, at vi er villige til ogsaa i Aar at stemme for et Lovforslag i alt væsentligt som det, der forlod Folketinget sidst. Vi er ikke blinde for de Betænkeligheder, der kan være ved, at man netop bruger dette Aar til Omvurdering paa Grund af de højst abnorme Forhold, der raader, men jeg gaar ud fra, at vi kan faa den højtærede Ministers virksomme Støtte, mulig ved selve Lovens Affattelse, i hvert Fald ved de Aftaler, som ledsager den, for at sikre os, at Vurderingsmyndighederne ikke omvurderer Ejendommene paa Grundlag af, hvad jeg vil kalde de Svindelpriiser — det kan man godt sige uden at bruge noget alt for stærkt Udtryk —, til hvilke Ejendommene i den senere Tid i ikke ganske ringe Omfang omsættes. I det hele taget skulde det ikke være Meningen med en Omvurdering, og jeg tror heller ikke, at fornuftige Vurderingsautoriteter vil være tilbøjelige til at opfatte Loven saaledes, at der skal tages Hensyn til Krigskonjunkturer og endnu mindre til Spekulationskøb og salg, men at der skal tages Hensyn til den virkelige, hvad jeg vil kalde, mere stabile Prisstigning, som er indtraadt siden Vurderingen af 1909. Jeg tror ikke, det vil være umuligt at give Udtryk herfor ved selve Lovens Affattelse, men i hvert Fald mener jeg, at der maa være en Forstaaelse derom, tiltraadt af den højtærede Finansminister, men det vil vistnok heller ikke volde nogen Vanskelighed. Dernæst maa i hvert Fald den første Periode, inden der skal finde ny Vurdering Sted, ansættes væsentlig kortere end tidligere, kortere endog end 5 Aar, som der sidst var Tale om. Jeg vil mene, at man burde gaa ret langt ned, fordi der jo, naar Forholdene er faldet nogenlunde til Ro efter Krigen, muligvis vil være indtraadt en betydelig Forandring i Landejendommenes Pris, som det nu er ganske umuligt at forudse, og derfor vil jeg foretrække, at denne Frist sættes saa kort, som vi kan blive enige om — jeg for mit Vedkommende ønsker den ikke længere end 3 Aar.

Som sagt, vi er villige til at gaa til saadanne Foranstaltninger, skønt vi ser,